

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. J.**, nar. X., bytom G., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. SLV-PS-PK-140/2010 zo dňa 20. decembra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/23/2011-54 zo dňa 28. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/23/2011-54 zo dňa 28. septembra 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-140/2010 zo dňa 20. decembra 2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdený rozkaz generálneho riaditeľa Kancelárie ministra vnútra SR (ďalej len „KMV SR“) č. 27 zo dňa 4. októbra 2010 o preložení žalobcu v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent špecialista oddelenia koordinácie bezpečnosti a kontroly odboru ochrany utajovaných skutočností KMV SR, služobného úradu Ministerstva vnútra SR, na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave III, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, a to podľa § 35 ods. 1 písm. h/ zák.

č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 73/1998 Z. z.) a o odvolaní žalobcu z doterajšej funkcie dňom 4. októbra 2010 podľa § 35 ods. 9 uvedeného zákona.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný bol oprávnený postupovať podľa § 35 ods. 1 písm. h/ zák. č. 73/1998 Z. z., aj keď v čase vydania personálneho rozkazu o preložení žalobcu nebolo rozhodnutie Národného bezpečnostného úradu (ďalej len „NBÚ“) o zrušení platnosti bezpečnostnej previerky žalobcu na stupeň utajenia „Dôverné“, právoplatné vzhľadom na žalobcom podané odvolanie s odkladným účinkom, pretože bez ohľadu na právoplatnosť vyššie uvedeného rozhodnutia NBÚ, žalobca ku dňu preloženia a odvolania z funkcie staršieho referenta špecialistu oddelenia koordinácie a bezpečnosti a kontroly odboru ochrany utajovaných skutočností KMV SR, nepochybne nebol oprávnený na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami stupňa utajenia „Tajné“, ktorý sa na výkon tejto funkcie vyžadoval. Táto skutočnosť vyplýva zo „Zoznamu funkcií, pri ktorých sa môžu oprávnené osoby oboznamovať s utajovanými skutočnosťami“, ktorý vydal riaditeľ odboru ochrany utajovaných skutočností, sekcie informatiky, telekomunikácií a bezpečnosti Ministerstva vnútra SR dňa 1. januára 2010.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu uvedeného v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (rozsudok doručený 18.10.2011, odvolanie osobne podané 3.11.2011), avšak vzhľadom na nesprávne poučenie uvedené v rozsudku krajského súdu, odvolací súd v zmysle § 204 ods. 2 OSP jeho odvolanie preskúmal.

Vo svojom odvolaní namietal, že krajský súd vec prejednal bez nariadenia pojednávania, hoci on v liste doručenom krajskému súdu opravil svoje stanovisko a žiadal prejednanie veci. Zároveň namietal, že sa krajský súd riadne nevysporiadal so skutočnosťou, že personálny rozkaz generálneho riaditeľa KMV SR bol vydaný v čase, kedy nebolo právoplatné rozhodnutie NBÚ č. SP-PB-280-54/2010-Ž-364 zo dňa 25. augusta 2010, ktoré by odôvodňovalo skutočnosť, že žalobca nespĺňa podmienky na vydanie bezpečnostnej previerky a spoľahol sa len na výklad žalovaného. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) napadnutý rozsudok zmenil tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-140/2010 zo dňa 20. decembra 2010 v spojení

s personálnym rozkazom generálneho riaditeľa KMV SR č. 27 zo dňa 4. októbra 2010 a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojich vyjadreniach prezentovaných vo vyjadrení k žalobe zo dňa 31. marca 2011.

Najvyšší súd SR, ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250f ods. 1 OSP súd môže rozhodnúť o žalobe bez pojednávania rozsudkom, ak to účastníci konania zhodne navrhli alebo ak s tým súhlasia a nie je to v rozpore s verejným záujmom.

Podľa § 250f ods. 2 OSP súd môže vyzvať účastníka, aby sa vyjadril k prejednaniu veci bez nariadenia pojednávania do 15 dní od doručenia výzvy. Súd môže k výzve pripojiť doložku, že ak sa účastník v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že za súhlasu účastníkov prejednal vec bez nariadenia pojednávania a rozhodol rozsudkom, ktorý bol verejne

vyhlásený dňa 28. septembra 2011. Z predloženého spisového materiálu krajského súdu odvolací súd zistil, že v preskúmvanej veci osobne podaná odpoveď žalobcu na výzvu súdu v zmysle ust. § 250f ods. 2 OSP, nie je jednoznačná ohľadne jeho súhlasu s prejednaním veci bez pojednávania, keď v odpovedi uviedol: „Zároveň vyjadrujem súhlas, aby bola vec prejednaná bez nariadenia pojednávania (aby súd rozhodol o žalobe bez pojednávania rozsudkom).“ a rukou je ďalej dopísaná „oprava“ opatrená podpisom a slovami: „žiadam o prejednanie veci“, (č. 1. 43 spisu). Krajský súd nevykonal žiadne opatrenie, ktorým by túto nejasnosť podania žalobcu odstránil.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zameral pozornosť v danej veci predovšetkým na posúdenie, či bol dodržaný zákonný postup a teda či konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, nebolo postihnuté procesnou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy SR nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť k všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR vyplýva právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, ktorého účelom je umožniť oprávnenej osobe, aby bola prítomná na prerokovaní jej veci v konaní pred orgánom oprávneným o veci rozhodnúť. Podľa názoru odvolacieho súdu výraz „vec“ v tomto prípade znamená celé konanie od podania žaloby až do jeho právoplatného skončenia. Základné právo upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy priznáva účastníkovi konania oprávnenie vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, čo napokon je premietnuté aj v ustanovení § 123 OSP.

Ak zákon neustanovuje inak, nariadi predseda senátu na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, prítomnosť ktorých je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (pozri § 115 ods. 1, 2 v spojitosti s § 246c OSP).

Ak mieni súd rozhodnúť vo veci samej rozsudkom bez nariadenia pojednávania postupom podľa druhej hlavy piatej časti OSP, musia byť naplnené zákonné podmienky uvedené v § 250f OSP. Súd mohol rozhodnúť zákonne o žalobe rozsudkom bez pojednávania, len ak to účastníci zhodne navrhli alebo s tým súhlasili a nie je to v rozpore s verejným záujmom.

Z predložených listín odvolaciemu súdu bolo zistené, že súd prvého stupňa neodstránil pochybnosti ohľadom podania, ktorým žalobca odpovedal na výzvu súdu v zmysle § 250f ods. 2 OSP. Ak napriek tomu rozhodol vo veci samej bez pojednávania rozsudkom (hoci nezrušil rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250j ods. 3 OSP), konal „contra legem“. Na vadu konania keďže boli porušené základné práva a slobody občana zaručené ústavou, musel odvolací súd prihliadnuť.

Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 221 ods. 1, písm. f/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude opätovne preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a rozhodnúť vo veci samej pri dodržaní procesných práv účastníkov konania. V konečnom rozhodnutí opätovne rozhodne aj o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 3.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. apríla 2012

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková